

Article aparegut al TOC del Grup Tècnic – per Salvador García i Anna Nualart

Benvolguts companys, avui ens toca donar-vos una notícia trista. La nostra companya i expresidenta del Grup Tècnic (1989-1996), la Truca, Mª Antonia Heredero, va morir la nit del passat dimarts 15 de juny. Feia just un any que li havien diagnosticat un càncer i no se'n va poder sortir, tot i lluitar-hi amb tota l'energia que li quedava. Aquest darrer any l'ha passat a Saragossa, on l'ha cuidat la seva germana.

Els qui vam tenir la sort de treballar amb ella i de compartir molts moments divertits ens quedem amb el seu sentit de l'humor, la seva bonhomia i la seva generositat sense límits, i també amb un buit molt gran que ens deixa la seva mort. La Truca ho compartia tot, no tenia mai un no per a ningú, i ja fa un any que la trobem a faltar molt. Va ser sempre una persona de principis sòlids i insubornables. Creia fermament en l'esforç personal i en la superació, i tenia un profund sentit de la justícia i del respecte. Era algú a qui es podien fer confidències amb la seguretat que mai no serien traïdes, capaç de fer el que fos per aquells que apreciava. Els qui hem pogut treballar prop seu hem tingut el privilegi de compartir la seva capacitat de treball, la seva saviesa, autèntica i propera, la seva humilitat, la seva ètica, i el seu esperit optimista, preservat fins l'últim moment.

Llicenciada i Doctora en Belles Arts, ha compaginat la seva labor com a docent des de 1981 a l'especialitat de conservació-restauració de la facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, amb el seu treball com a especialista en pintura mural. Al llarg de la seva carrera professional va col·laborar amb nombrosos companys i va treballar amb el CRBCM als seus inicis a Sant Cugat, al Monestir de Pedralbes, amb el Servei de Patrimoni d'Andorra, a la Pedrera de Barcelona..., sempre sense fer-se notar, sense afany de protagonisme, defugint la fotografia (amagant-se'n, si podia), treballant com la que més.

Molts la vam tenir de professora, a la Facultat de Belles Arts, i al principi ens desconcertava la seva manera de ser exigent, una mica a l'antiga, amb un posat seriós que feia respecte. Ben aviat, però, descobríem que tot era impostura, i que darrera d'aquella aparença severa hi habitava una il·lusió i un sentit de l'humor desbordants que amagaven, encara, la nena que havia estat. No costa imaginar-la de petita enjogassada a Calatayud, amb els seus germans, jugant pels camps de cultiu, enfilant-se als arbres i atipant-se de fruita, caçant bitxos, fent trapelleres i saltant-se totes les normes que la seva mare i la seva germana gran devien mirar de fer-li complir, sense èxit.

Ha deixat una germana i uns nebots desolats, i uns companys de feina orfes de la seva presència i justa de criteri. La seguim tenint, però, entre nosaltres en tot el munt de coses que ens la recorden constantment: les eines del taller, els "gadgets" que li agradava tenir per resoldre amb enginy situacions fora del comú, les seves frases divertides, que aplicarem a les situacions absurdes, com ella feia, la seva barreja de castellà/català que feia servir amb una desimboltura admirable, i el munt de llibres que any rere any va anar portant a la Facultat des de casa seva, un estudi minúscul amb una terrassa amb vistes al mar a la part alta de Gràcia..

Per part nostra, mantindrem ple el pot dels caramels de tota mena que ella s'encarregava d'aprovisionar, i que ens acompanya a les reunions de la Facultat, en una mena de conjur modest, dolç i rebel per fer-la ser entre nosaltres encara que ja no hi sigui. Per molts anys, Truca.

Tots aquells que la recordeu amb afecte esteu convidats a un acte en memòria seva que es farà la propera tardor a la Facultat de Belles Arts, els detalls del qual anunciarem properament.

Salvador García Fortes i Anna Nualart Torroja